

ralesa dels danys i perjudicats causats pel delictes, el nombre de perjudicats i la seua condició.

Singularment, s'aplicarà esta norma quan l'intern haguera sigut condemnat per la comissió d'algun dels delictes següents:

a) Delictes contra el patrimoni i contra l'orde socioeconòmic que hagueren revestit notòria gravetat i hagueren perjudicat una generalitat de persones.

b) Delictes contra els drets dels treballadors.

c) Delictes contra la Hisenda Pública i contra la Seguretat Social.

d) Delictes contra l'Administració pública compresos en els capítols V al IX del títol XIX del llibre II del Codi Penal.

6. De la mateixa manera, la classificació o progressió al tercer grau de tractament penitenciari de persones condemnades per delictes de terrorisme de la secció segona del capítol V del títol XXII del llibre II del Codi Penal o comesos en el si d'organitzacions criminals requerirà, a més dels requisits previstos pel Codi Penal i la satisfacció de la responsabilitat civil amb les seues rendes i patrimoni presents i futurs en els termes de l'apartat anterior, que mostren signes inequívocs d'haver abandonat els fins i els mitjans terroristes, i a més hagen col·laborat activament amb les autoritats, bé per a impedir la producció d'altres delictes per part de la banda armada, organització o grup terrorista, bé per a atenuar els efectes del seu delictes, bé per a la identificació, captura i processament de responsables de delictes terroristes, per a obtenir proves o per a impedir l'actuació o el desenrotllament de les organitzacions o associacions a què haja pertangut o amb les quals haja col·laborat, la qual cosa podrà acreditar-se per mitjà d'una declaració expressa de repudi de les seues activitats delictives i d'abandó de la violència i una petició expressa de perdó a les víctimes del seu delictes, així com pels informes tècnics que acrediten que el pres està realment desvinculat de l'organització terrorista i de l'entorn i activitats d'associacions i col·lectius il·legals que la rodegen i la seua col·laboració amb les autoritats.»

Article quart. *Modificació de la Llei d'Enjudiciament Criminal.*

Es dona una nova redacció i s'introduïx un nou apartat en l'article 989 de la Llei d'Enjudiciament Criminal, que queda amb la redacció següent:

«1. Els pronunciaments sobre responsabilitat civil seran susceptibles d'execució provisional d'acord amb el que disposa la Llei d'Enjudiciament Civil.

2. A efectes d'executar la responsabilitat civil derivada del delictes o falta i sense perjudic de l'aplicació de les disposicions de la Llei d'Enjudiciament Civil, els jutges o tribunals podran encomanar a l'Agència Estatal d'Administració Tributària o, si és el cas, als organismes tributaris de les hisendes forals les actuacions d'investigació patrimonial necessàries per a posar de manifest les rendes i el patrimoni present i els que vaja adquirint el condemnat fins que no s'haja satisfet la responsabilitat civil determinada en sentència.»

Disposició transitòria única.

El que disposen, conforme a esta llei, els articles 90 i 93.2 del Codi Penal, respecte a les circumstàncies per

a accedir a la concessió de la llibertat condicional, i l'article 72.5 i 6 de la Llei Orgànica General Penitenciària respecte a la classificació o progressió al tercer grau de tractament penitenciari, serà aplicable a les decisions que s'adopten sobre estes matèries des de la seua entrada en vigor, amb independència del moment de comissió dels fets delictius o de la data de la resolució en virtut de la qual es complisca la pena.

Disposició final primera. *Naturalesa d'esta llei.*

Esta llei té caràcter de llei orgànica, excepte l'article quart que modifica la Llei d'Enjudiciament Criminal.

Disposició final segona. *Entrada en vigor.*

La present llei orgànica entrarà en vigor l'endemà de la seua publicació en el «Boletín Oficial del Estado».

Per tant,

Mane a tots els espanyols, particulars i autoritats, que complisquen esta llei orgànica i que la facen complir.

Madrid, 30 de juny del 2003.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

13471 *LLEI 19/2003, de 4 de juliol, sobre règim jurídic dels moviments de capitals i de les transaccions econòmiques amb l'exterior i sobre determinades mesures de prevenció del blanqueig de capitals.* («BOE» 160, de 5-7-2003.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els que vegem i entenguen esta llei.
Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la llei següent i jo la sancione.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I

La Llei 40/1979, de 10 de desembre, sobre Règim Jurídic de Control de Canvis, s'ha caracteritzat, després de més de 20 anys de vigència, per la singularitat, ja que, en paraules del Consell d'Estat, la seua execució es va encomanar al Govern i el seu desplegament es va consumir en el terreny reglamentari.

Efectivament, la nostra Llei de Control de Canvis ni prohibia ni restringia ni imposava cap tipus d'exigència ni de requisit administratiu. Tan sols es limitava a facultar, amb caràcter general, el Govern perquè establira, segons les exigències imposades per la conjuntura econòmica en cada moment, les normes de restricció o control que estimara més oportunes.

En definitiva, s'ha tractat d'una norma amb rang de llei que ha permès tant una absoluta restricció com una absoluta llibertat.

No obstant, este ampli ventall de possibles mesures que servix, ja per a situacions de llibertat, ja per a situacions de prohibició, ha de limitar-se definitivament per

a proclamar, amb caràcter general, la llibertat de moviments de capitals.

Va ser el Tractat Constitutiu de la Comunitat Europea el que va proclamar esta llibertat, aconseguint així una equiparació amb les restants llibertats comunitàries bàsiques. Inclús va més enllà quan l'article 56 del Tractat Constitutiu de la Comunitat Europea no sols prohibeix les restriccions als moviments de capitals i als pagaments entre Estats membres, sinó també entre estos i tercers països.

Al mateix temps, este Tractat, en l'article 58.1.b), reconeix el dret dels Estats membres a establir procediments de declaració de moviments de capitals als efectes d'informació administrativa o estadística, o prendre mesures justificades per raons d'orde públic o de seguretat pública.

Esta llei tracta, per tant, de garantir la completa adequació del nostre ordenament jurídic al dret comunitari.

II

Tenint en compte que l'objectiu principal és incorporar plenament al nostre ordenament intern les previsions del Tractat Constitutiu, no és menys cert que la Llei 40/1979, de 10 de desembre, sobre Règim Jurídic de Control de Canvis, presentava importantíssimes disfuncions gens d'acord amb la nova etapa de liberalització.

Es plantejaven importants contradiccions i llacunes de regulació, a més de problemes relacionats amb el mateix llenguatge i imatge de la Llei 40/1979 i altres assumptes menors, com eren, entre altres, les referències a l'adquisició, tinença i cessió de divises o pessetes per residents o no residents, o els conceptes de patrimoni exterior i interior, que estaven pensats per a un sistema de convertibilitat i transferibilitat limitades.

Cal ressaltar entre estes importants contradiccions la figura del delictes monetari. Com que el 1996 es va suprimir l'únic supòsit subsistent de delictes monetari consistent en l'exportació de moneda metàl·lica, bitllets de banc i xecs bancaris al portador, en pessetes o en divises, per un import superior a cinc milions de pessetes o el seu contravalor, sense haver obtingut l'autorització prèvia, la reforma operada en la Llei 40/1979, de 10 de desembre, per la Llei Orgànica 10/1983, de 16 d'agost, ha quedat completament buida de contingut.

Igualment, el sistema sancionador previst en la Llei 40/1979 ha manifestat falta de coherència i ajust amb l'actual situació de llibertat de moviments de capitals.

Esta situació es va esmenar a través de la Llei 41/1999, de 12 de novembre, sobre sistemes de pagaments i de liquidació de valors, la disposició addicional quarta de la qual va abordar la tipificació d'infraccions molt greus i va eliminar el concepte residual d'infracció lleu. No obstant, esta modificació cal considerar-la molt parcial i efectuada amb caràcter urgent per a abordar el supòsit específic dels embargaments financers imposats per la Unió Europea i Nacions Unides.

És per tant necessari establir un nou quadro sancionador en què s'incloga una tipificació expressa de les distintes accions i omissions infractores i una major concreció de les sancions aplicables en cada cas.

En definitiva, totes les circumstàncies descrites suposen la necessitat de procedir a una actualització de la Llei 40/1979.

III

Esta llei s'estructura en dos capítols perfectament diferenciats.

El capítol I conté, al llarg de set articles, el règim general dels moviments de capitals i de les transaccions econòmiques amb l'exterior.

L'article 1 declara, en línia amb el Tractat Constitutiu de la Comunitat Europea, el principi de llibertat dels moviments de capitals, i arreplega des d'un punt de vista objectiu el que ha d'entendre's per transaccions econòmiques amb l'exterior.

Des d'una òptica subjectiva, el criteri fonamental en matèria de moviments de capitals és el de la residència. Per això, en l'article 2 es definixen els conceptes de resident i no resident a Espanya.

S'ha produït un acostament al concepte de residència contingut en la normativa fiscal, buscant amb això una millor identificabilitat i prova de la condició de resident a Espanya.

En l'article 3 es possibilita el coneixement dels moviments de capitals i transaccions econòmiques amb l'exterior a través d'un mecanisme de declaració i, als efectes d'informació administrativa i estadística de les operacions, s'identifiquen els subjectes obligats a declarar i els destinataris d'esta informació.

Amb això es fa ús de la facultat reconeguda als Estats membres per l'article 58.1.b) del Tractat Constitutiu de la Comunitat Europea quant a la possibilitat d'establir procediments de declaració.

Els articles 4 i 5 arrepleguen les clàusules de salvaguarda i les mesures excepcionals contingudes en el títol III, capítol IV, del Tractat Constitutiu de la Comunitat Europea, de manera que s'establix un mecanisme àgil, a través d'acord del Consell de Ministres, que permeti aplicar mesures adoptades no sols per la Comunitat Europea, sinó per altres organismes internacionals dels quals Espanya siga membre.

En l'article 6 es possibilita la realització d'actes i negocis afectats per clàusules de salvaguarda o mesures excepcionals a través de l'autorització administrativa corresponent.

L'article 7 arreplega una facultat de control atorgada als Estats membres per l'article 58.1.b) del Tractat i que s'ha traduït en la possibilitat de, en circumstàncies taxades, suspendre el règim de liberalització.

Els articles 8 a 12 constitueixen el capítol II, que estableix el règim sancionador en matèria de moviments de capitals, d'acord amb els principis de legalitat, tipicitat i proporcionalitat, i respectant la garantia de procediment.

En les disposicions addicionals es modifica la Llei 19/1993, de 28 de desembre, sobre determinades mesures de prevenció del blanqueig de capitals, en el sentit de millorar els instruments de control sobre l'efectiu i altres mitjans de pagament, pel risc que suposen des del punt de vista de la prevenció del blanqueig de capitals i del finançament del terrorisme. Es modifica igualment la Llei 230/1963, de 28 de desembre, General Tributària, amb vista a incrementar l'efectivitat en el desenrotllament d'investigacions sobre blanqueig de capitals.

CAPÍTOL I

Règim general dels moviments de capitals i de les transaccions econòmiques amb l'exterior

Article 1. *Principi de llibertat dels moviments de capitals i de les transaccions econòmiques amb l'exterior.*

1. Esta llei té per objecte establir el règim jurídic dels moviments de capitals i de les transaccions econòmiques amb l'exterior, així com establir determinades mesures de prevenció del blanqueig de capitals.

2. Són lliures qualssevol actes, negocis, transaccions i operacions entre residents i no residents que suposen, o del compliment dels quals puguen derivar-se,

cobraments i pagaments exteriors, així com les transferències de l'exterior o a l'exterior i les variacions en comptes o posicions financeres deutores o creditors davant de l'exterior, sense més limitacions que les disposades en esta llei i en la legislació sectorial específica.

Article 2. *Definicions de residència i no residència.*

1. Als efectes del que disposa l'article anterior, es consideren:

A) «Residents»:

a) Les persones físiques que residisquen habitualment a Espanya, excepte el que disposa el paràgraf b) corresponent a l'epígraf de «No residents».

b) Els diplomàtics espanyols acreditats en l'estranger i el personal espanyol que preste servicis en ambaixades i consolats espanyols o en organitzacions internacionals en l'estranger.

c) Les persones jurídiques amb domicili social a Espanya.

d) Les sucursals i els establiments permanents en territori espanyol de persones físiques o jurídiques residents en l'estranger.

e) Altres que es determinen reglamentàriament en casos anàlegs.

B) «No residents»:

a) Les persones físiques que tinguen la residència habitual en territori estranger, excepte el que disposa el paràgraf b) corresponent a l'epígraf de «Residents».

b) Els diplomàtics estrangers acreditats davant del Govern espanyol i el personal estranger que preste servicis en ambaixades i consolats estrangers o en organitzacions internacionals a Espanya.

c) Les persones jurídiques amb domicili social en l'estranger.

d) Les sucursals i els establiments permanents en l'estranger de persones físiques o jurídiques residents a Espanya.

e) Altres que es determinen reglamentàriament en casos anàlegs.

2. Per residència habitual s'entendrà el que estableix la normativa fiscal amb les adaptacions que reglamentàriament es determinen.

3. La condició de resident o no resident, als efectes d'esta llei, s'acreditarà en la forma que reglamentàriament s'establisca.

Article 3. *Obligacions d'informació.*

1. Els actes, negocis, transaccions i operacions a què es referix l'apartat 2 de l'article 1 hauran de ser declarats pels subjectes obligats mencionats en l'apartat següent en la forma i terminis que es determinen reglamentàriament, als efectes d'informació administrativa i estadística de les operacions.

2. Les persones físiques o jurídiques residents o no residents a Espanya que realitzen les operacions assenyalades en l'apartat 2 de l'article 1 queden obligades a facilitar al Ministeri d'Economia i al Banc d'Espanya, en la forma i terminis que s'establisquen, les dades que se'ls requerisquen, als efectes del que disposa l'apartat anterior.

A més, les entitats de crèdit, les empreses de servicis d'inversió i altres intermediaris financers que intervinguen en la realització de les operacions mencionades per compte dels seus clients estaran obligats a remetre al Ministeri d'Economia i al Banc d'Espanya la informació corresponent a les transaccions dels seus clients, en la forma i terminis que s'establisquen.

Article 4. *Clàusules de salvaguarda.*

1. S'entendrà prohibida o limitada, en els termes que assenyalen les normes comunitàries, la realització de determinats moviments de capitals i de les corresponents operacions de cobrament o pagament, així com les transferències de l'exterior o a l'exterior o les variacions en comptes o posicions financeres deutores o creditors davant de l'exterior, respecte de tercers països en relació amb els quals el Consell de la Unió Europea, de conformitat amb el que estableix l'article 59 del Tractat Constitutiu de la Comunitat Europea, haja adoptat mesures de salvaguarda.

2. Quan les normes comunitàries mencionades en l'apartat anterior reconeguen poders als Estats membres o els imposen l'adopció de mesures indispensables, necessàries per a la correcta aplicació de les dites normes, el Govern, per mitjà d'acord del Consell de Ministres, establirà les especificacions ulteriors que siguen necessàries, inclòs el procediment d'autorització aplicable, si és procedent.

3. El Govern, per mitjà d'acord del Consell de Ministres, a proposta del ministre d'Economia, podrà prohibir o limitar la realització de determinats moviments de capitals i les corresponents operacions de cobrament o pagament, així com transferències de l'exterior o a l'exterior o variacions en comptes o posicions financeres deutores o creditors davant de l'exterior, respecte d'un Estat, un territori o centre extraterritorial, o grup d'Estats en aplicació de mesures adoptades per organismes internacionals, distints de la Comunitat Europea, dels quals Espanya siga membre.

Article 5. *Mesures excepcionals.*

1. S'entendrà prohibida o limitada, en els termes que assenyalen les normes comunitàries, la realització de determinats moviments de capitals i les seues corresponents operacions de cobrament o pagament, així com les transferències de l'exterior o a l'exterior o les variacions en comptes o posicions financeres deutores o creditors davant de l'exterior, respecte a tercers països en relació amb els quals el Consell de la Unió Europea haja adoptat les mesures que corresponguen, de conformitat amb el que estableix l'article 57.2 del Tractat Constitutiu de la Comunitat Europea.

2. S'entendran prohibits o limitats, en els termes que assenyalen les normes comunitàries, els moviments de capitals i pagaments respecte a tercers països en relació amb els quals el Consell de la Unió Europea haja adoptat les mesures urgents que siguen necessàries, de conformitat amb el que estableix l'article 60.1 del Tractat Constitutiu de la Comunitat Europea.

3. Quan, d'acord amb el que disposen els apartats anteriors d'este article, les normes comunitàries reconeguen poders als Estats membres o els imposen l'adopció de mesures indispensables, necessàries per a la correcta aplicació de les dites normes, el Govern, per mitjà d'acord del Consell de Ministres, establirà les especificacions ulteriors que siguen necessàries, inclòs el procediment d'autorització aplicable, si és procedent.

4. De conformitat amb el que estableix l'article 60.2 del Tractat Constitutiu de la Comunitat Europea, el Govern, per mitjà d'acord del Consell de Ministres, a proposta del ministre d'Economia, podrà, fins que no s'hagen adoptat les mesures a què es referix l'article 60.1 del mencionat Tractat, per raons polítiques greus i per motius d'urgència, prendre mesures unilaterals contra un tercer país quant als moviments de capitals i als pagaments.

Article 6. Autoritzacions sobre actes, negocis, transaccions o operacions afectats per clàusules de salvaguarda o mesures excepcionals.

1. Els actes, negocis, transaccions i operacions afectats per les mesures previstes en els articles 4 i 5 podran realitzar-se, si així es disposa expressament, per mitjà de l'obtenció prèvia de l'autorització administrativa corresponent i en les condicions que esta establisca. La dita autorització serà atorgada pels òrgans i a través del procediment que es dispose reglamentàriament.

2. Si, transcorregut el termini màxim en què ha de dictar-se i notificar-se l'autorització, no es produïx una resolució expressa, s'entendrà que l'operació no és autoritzada. Conseqüentment, la sol·licitud s'entendrà desestimada als efectes previstos en la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de Règim Jurídic de les Administracions Públiques i del Procediment Administratiu Comú.

Article 7. Suspensió del règim de liberalització.

El Govern podrà acordar la suspensió del règim de liberalització establert en esta llei quan es tracte d'actes, negocis, transaccions o operacions que, per la seua naturalesa, forma o condicions de realització, afecten o puguen afectar activitats relacionades, encara que només siga de manera ocasional, amb l'exercici de poder públic, o activitats directament relacionades amb la defensa nacional, o a activitats que afecten o puguen afectar l'ordre públic, seguretat pública i salut pública.

Esta suspensió determinarà el sotmetiment d'ulteriors operacions a l'obtenció d'autorització administrativa, d'acord amb el que assenyalava l'article 6.

CAPÍTOL II

Règim sancionador

Article 8. Infraccions.

1. Les infraccions de les disposicions previstes en esta llei es classifiquen en molt greus, greus i lleus.

2. Constituiran infraccions molt greus:

a) La realització d'actes, negocis, transaccions o operacions prohibides en virtut de l'adopció de les mesures a què es referixen els articles 4, 5 i 7.

b) La realització d'actes, negocis, transaccions o operacions sense sol·licitar autorització quan siga preceptiva conforme als articles 6 i 7, o amb caràcter previ a la seua concessió o amb incompliment de les condicions establides en l'autorització.

c) La falta de veracitat en les sol·licituds d'autorització presentades davant dels organismes competents, sempre que pugua estimar-se com a especialment rellevant.

3. Constituiran infraccions greus:

a) La falta de declaració d'operacions la quantia de les quals supere els 6.000.000 d'euros.

b) La falta de veracitat, l'omissió o inexactitud en les dades de les declaracions respecte d'operacions la quantia de les quals supere els 6.000.000 d'euros.

c) Els incompliments dels requeriments efectuats, de manera expressa i per escrit, pels organismes competents en l'exercici de les seues funcions.

4. Constituiran infraccions lleus:

a) Les declaracions realitzades pels subjectes obligats fora dels terminis reglamentàriament establits.

b) La falta de declaració d'operacions la quantia de les quals no supere els 6.000.000 d'euros, així com la falta de veracitat, l'omissió o inexactitud en les dades de les declaracions que no superen la dita quantia.

Article 9. Sancions.

1. Les infraccions a què es referix l'article anterior donaran lloc a la imposició de les sancions previstes en este article.

2. Per la comissió d'infraccions molt greus s'imposaran simultàniament les sancions següents:

a) Multa, que podrà ascendir fins al total del contingut econòmic de l'operació sense que pugua ser inferior a 30.000 euros, i

b) Amonestació pública o privada.

3. Per la comissió d'infraccions greus s'imposaran simultàniament les sancions següents:

a) Multa, que podrà ascendir fins a la mitat del contingut econòmic de l'operació sense que pugua ser inferior a 6.000 euros, i

b) Amonestació pública o privada.

4. Per la comissió d'infraccions lleus s'imposaran simultàniament les sancions següents:

a) Multa, que podrà ascendir fins a un quart del contingut econòmic de l'operació sense que pugua ser inferior a 3.000 euros, i

b) Amonestació privada.

5. Quan la infracció consistisca en la presentació fora de termini de les declaracions pels subjectes obligats, sense actuació o requeriment previ de l'Administració, s'imposaran les sancions següents:

a) Si no han transcorregut més de sis mesos, fins a 300 euros, sense que pugua ser inferior a 150 euros.

b) Si han transcorregut més de sis mesos, fins a 600 euros, sense que pugua ser inferior a 300 euros.

Article 10. Graduació de sancions.

Les sancions aplicables en cada cas per la comissió d'infraccions molt greus, greus o lleus es determinaran considerant-se, a més dels criteris establits en l'article 131.3 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de Règim Jurídic de les Administracions Públiques i del Procediment Administratiu Comú, les circumstàncies següents:

a) La naturalesa i entitat de la infracció.

b) El grau de responsabilitat i intencionalitat en els fets que concorreguen en l'interessat.

c) El temps que haja passat entre la comissió de la infracció i l'intent d'esmena d'esta per iniciativa pròpia de l'interessat.

d) La capacitat econòmica de l'interessat.

e) La conducta anterior de l'interessat, en relació amb les normes en matèria de moviments de capitals i pagaments exteriors, prenent en consideració a este efecte les sancions fermes que li hagueren sigut imposades durant els últims cinc anys.

Article 11. Prescripció de les infraccions i de les sancions.

1. Les infraccions molt greus prescriuran als cinc anys; les greus, als tres anys, i les lleus, a l'any.

2. El termini de prescripció es comptarà des de la data en què s'haja comés la infracció.

3. Les sancions que s'imposen, en virtut de resolució ferma, de conformitat amb esta llei prescriuran als cinc anys, les molt greus; als quatre anys, les greus, i als tres anys, les lleus.

Article 12. *Procediment sancionador.*

1. Els òrgans competents de les Administracions públiques, així com els dependents de la Comissió de Prevenció del Blanqueig de Capitals i Infraccions Monetàries, duran a terme, a petició de l'òrgan instructor o per pròpia iniciativa, les actuacions d'investigació que resulten adequades per a l'esclariment dels fets que pogueren ser constitutius de les infraccions tipificades en esta llei.

2. La competència per a la instrucció dels procediments sancionadors resultants de l'aplicació del règim previst en la llei i per a la imposició de les sancions corresponents es regirà per les regles següents:

a) La competència per a la instrucció d'expedients correspondrà a la Direcció General del Tresor i Política Financera.

b) La imposició de sancions per infraccions molt greus correspondrà al Consell de Ministres, a proposta del ministre d'Economia.

c) La imposició de sancions per infraccions greus correspondrà al ministre d'Economia.

d) La imposició de sancions per infraccions lleus correspondrà al secretari d'Estat d'Economia.

3. El procediment sancionador de les infraccions incloses en esta llei serà el previst, amb caràcter general, per a l'exercici de la potestat sancionadora de les Administracions públiques, amb les adaptacions que reglamentàriament s'establisquen.

Disposició addicional primera. *Modificació de la Llei 19/1993, de 28 de desembre, sobre determinades mesures de prevenció del blanqueig de capitals.*

S'introdueixen les següents modificacions en la Llei 19/1993, de 28 de desembre, sobre determinades mesures de prevenció del blanqueig de capitals:

U. Es dóna nova redacció a l'apartat 1 de l'article 1, amb el següent tenor literal:

«1. Esta llei regula les obligacions, les actuacions i els procediments per a previndre i impedir la utilització del sistema financer, així com d'altres sectors d'activitat econòmica, per al blanqueig de capitals procedents de tota classe de participació delictiva en la comissió d'un delictes castigat amb pena de presó superior a tres anys.»

Dos. Es dóna nova redacció a l'apartat 2 i s'addicionen dos nous apartats 3 i 4 a l'article 2, amb el següent tenor literal:

«2. Quedaran també subjectes a les obligacions establides en esta llei, amb les especialitats que puguen establir-se reglamentàriament, les persones físiques o jurídiques que exercisquen aquelles altres activitats professionals o empresarials particularment susceptibles de ser utilitzades per al blanqueig de capitals. Es consideraran com a tals:

a) Els casinos de joc.

b) Les activitats de promoció immobiliària, agència, comissió o intermediació en la compravenda d'immobles.

c) Les persones físiques o jurídiques que actuen en l'exercici de la seua professió com a auditors, comptables externs o assessors fiscals.

d) Els notaris, advocats i procuradors quedaran igualment subjectes quan:

1r. Participen en la concepció, realització o assessorament de transaccions per compte de clients relatives a la compravenda de béns immo-

bles o entitats comercials; la gestió de fons, valors o altres actius; l'obertura o gestió de comptes bancaris, comptes d'estalvis o comptes de valors; l'organització de les aportacions necessàries per a la creació, el funcionament o la gestió d'empreses, o la creació, el funcionament o la gestió de fidúcies ("trust"), societats o estructures anàlogues, o

2n. Actuen en nom i per compte de clients, en qualsevol transacció financera o immobiliària.

e) Les altres que, atenent la utilització habitual de bitllets o altres instruments al portador com a mitjà de cobrament, l'alt valor unitari dels objectes o servicis oferits, l'emplaçament dels establiments o altres circumstàncies rellevants, es determinen reglamentàriament.

3. Quan les persones físiques mencionades en l'apartat anterior exercisquen la seua professió en qualitat d'empleats d'una persona jurídica, les obligacions imposades per esta llei recauran sobre la dita persona jurídica.

4. Estaran subjectes al compliment de les obligacions assenyalades en l'apartat 9 de l'article 3, amb les excepcions que reglamentàriament s'assenyalen, les persones físiques i jurídiques que, actuant per compte propi o de tercer, realitzen els següents moviments de mitjans de pagament:

a) Eixida o entrada en territori nacional de moneda metàl·lica, bitllets de banc i xecs bancaris al portador denominats en moneda nacional o en qualsevol altra moneda o en qualsevol mitjà físic, inclosos els electrònics, concebut per a ser utilitzat com a mitjà de pagament, per un import superior a 6.000 euros per persona i viatge.

b) Moviments per territori nacional de mitjans de pagament consistents en moneda metàl·lica, bitllets de banc i xecs bancaris al portador, denominats en moneda nacional o en qualsevol altra moneda o en qualsevol mitjà físic, inclosos els electrònics, concebut per a ser utilitzat com a mitjà de pagament, per un import superior a 80.500 euros.

No estan subjectes a les obligacions assenyalades en este apartat 4 les persones jurídiques que realitzen professionalment activitats de transport de fons o mitjans de pagament, així com els subjectes obligats i les activitats assenyalades en l'apartat 2 d'este article i en les seues normes de desplegament.

S'autoritza el ministre d'Economia per a modificar les quanties arrellegades en els paràgrafs a) i b) d'este apartat.»

Tres. Es dóna nova redacció als apartats 1, 2, 4 i 7 i s'addiciona un nou apartat 9 a l'article 3, amb el següent tenor literal:

«1. Exigir, per mitjà de la presentació d'un document acreditatiu, la identificació dels seus clients en el moment d'entaular relacions de negoci, així com de totes les persones que pretenguen efectuar qualssevol operacions, excepte aquelles que queden exceptuades reglamentàriament. Els requisits per a la identificació dels clients que no hagen estat físicament presents en el moment de l'establiment de la relació de negocis o de l'execució d'operacions es determinaran reglamentàriament.

Els subjectes obligats demanaran dels seus clients informació a fi de conèixer la naturalesa de la seua activitat professional o empresarial. Així mateix, adoptaran mesures dirigides a comprovar raonablement la veracitat de la dita informació.

Quan hi haja indicis o certesa que els clients no actuen per compte propi, els subjectes obligats demanaran la informació necessària a fi de conèixer la identitat de les persones per compte de les quals actuen.

Els subjectes obligats no estaran sotmesos a les obligacions d'identificació establides en este apartat quan el seu client siga una institució financera domiciliada en l'àmbit de la Unió Europea o en aquells tercers Estats que, per establir requisits equivalents als de la legislació espanyola, determine la Comissió de Prevenció del Blanqueig de Capitals i Infraccions Monetàries.

2. Examinar amb especial atenció qualsevol operació, amb independència de la quantia, que, per la seua naturalesa, puga estar particularment vinculada al blanqueig de capitals procedents de les activitats assenyalades en l'article 1. En particular, els subjectes obligats examinaran amb especial atenció qualsevol operació complexa, inusual o que no tinga un propòsit econòmic o lícit aparent, i ressenyaran per escrit els resultats de l'examen.»

«4. Col·laborar amb el Servei Executiu de la Comissió de Prevenció del Blanqueig de Capitals i Infraccions Monetàries (d'ara endavant, el Servei Executiu), i amb este fi:

a) Comunicar-li, per iniciativa pròpia, qualsevol fet o operació respecte al qual hi haja indicati o certesa que està relacionat amb el blanqueig de capitals procedents de les activitats assenyalades en l'article 1. La comunicació la realitzarà, en principi, la persona o persones que els subjectes obligats hagen designat de conformitat amb els procediments a què es referix l'apartat 7 d'este mateix article. Serà la dita persona o persones les que compareixeran en qualsevol classe de procediments administratius o judicials en relació amb dades arrellegades en la comunicació o amb qualsevol altra informació complementària que puga referir-se a aquella.

Reglamentàriament es determinaran aquells supòsits o transaccions específiques que hagen de ser objecte de comunicació al Servei Executiu en tot cas.

També es comunicaran les operacions que mostren una falta de correspondència ostensible amb la naturalesa, volum d'activitat o antecedents operatius dels clients, sempre que en l'examen especial previst en l'apartat 2 no s'aprecie justificació econòmica, professional o de negoci per a la realització de les operacions, en relació amb les activitats assenyalades en l'article 1 d'esta llei.

b) Facilitar la informació que el Servei Executiu requerisca en l'exercici de les seues competències.

No estaran subjectes a les obligacions establides en este apartat 4 els auditors, comptables externs, assessors fiscals, notaris, advocats i procuradors respecte a la informació que reben d'un dels seus clients o obtinguen sobre ell al determinar la posició jurídica en favor del seu client, o exercir la seua missió de defendre o representar el dit client en procediments administratius o judicials o en relació amb estos, inclòs l'assessorament sobre la incoació o la forma d'evitar un procés, independentment de si han rebut o obtingut la dita informació abans, durant o després d'estos procediments.

Els advocats i procuradors guardaran el deure de secret professional de conformitat amb la legislació vigent.»

«7. Establir procediments i òrgans adequats de control intern i de comunicació a fi de previndre

i impedir la realització d'operacions relacionades amb el blanqueig de capitals. En particular, els subjectes obligats establiran una política expressa d'admissió de clients.

La idoneïtat dels dits procediments i òrgans serà supervisada pel Servei Executiu, que podrà proposar les mesures correctores oportunes. En tot cas, els dits procediments i òrgans seran objecte d'examen anual per un expert extern.»

«9. Declarar l'origen, el destí i la tinença dels fons en els supòsits assenyalats en l'apartat 4 de l'article 2 d'esta llei, en la forma i amb les excepcions que reglamentàriament es determinen.»

Quatre. Es dona la següent redacció a l'apartat 2 de l'article 5:

«2. Sense perjuí del que preveu l'apartat següent, constituïran infraccions greus l'incompliment de les obligacions previstes en els apartats 1, 2, 3, 4, 5, 7, 8 i 9 de l'article 3, inclosa la no-adopció de mesures correctores proposades pel Servei Executiu a què s'al·ludix en l'article 3.7, anterior.»

Cinc. S'introdueix un nou apartat 3 en l'article 8, amb el següent tenor literal:

«3. En cas d'incompliment de l'obligació assenyalada en l'apartat 9 de l'article 3 d'esta llei podrà imposar-se la sanció de multa l'import mínim de la qual serà de 600 euros i l'import màxim de la qual podrà ascendir fins a la mitat del contingut econòmic dels mitjans de pagament emprats.

En el cas que els mitjans de pagament foren trobats en lloc o situació que mostre una clara intenció d'ocultar-los o no resulte degudament acreditat l'origen dels fons, la sanció podrà arribar al total del contingut econòmic dels mitjans emprats.»

Sis. Es dona nova redacció a l'article 12, amb el següent tenor literal:

«Article 12. *Procediment sancionador i mesures cautelars.*

1. La incoació i instrucció dels procediments que siguen procedents per la comissió d'infraccions previstes en esta llei correspondrà a la Secretaria de la Comissió de Prevenció del Blanqueig de Capitals i Infraccions Monetàries, segons disposa l'article 15.

Serà competent per a imposar les sancions per infraccions molt greus el Consell de Ministres, a proposta del ministre d'Economia. Serà competent per a imposar les sancions per infraccions greus el ministre d'Economia, a proposta de la Comissió de Prevenció del Blanqueig de Capitals i Infraccions Monetàries.

Quan l'entitat infractora siga una entitat financera o necessite l'autorització administrativa per a operar, serà preceptiu per a la imposició de la corresponent sanció l'informe de la institució o òrgan administratiu responsable de la seua supervisió.

La competència per a instruir els procediments sancionadors per infraccions greus per l'incompliment de les obligacions previstes en l'apartat 9 de l'article 3 correspondrà a la Secretaria. La competència per a resoldre els dits procediments correspondrà al president del Comité Permanent de la Comissió de Prevenció del Blanqueig de Capitals i Infraccions Monetàries, amb un informe previ del Servei Executiu.

2. Quant al procediment sancionador, caldrà ajustar-se al que preveu la normativa reguladora del dit procediment aplicable als subjectes que actuen en els mercats financers, i quant a l'execució i publicitat de les sancions i la resta de qüestions referents al règim sancionador, caldrà ajustar-se al que preveuen les lleis específiques aplicables als distints subjectes obligats i, si no n'hi ha, al que disposa la Llei 26/1988, de 29 de juliol, de disciplina i intervenció de les entitats de crèdit.

El procediment sancionador aplicable a l'incompliment de les obligacions previstes en l'apartat 9 de l'article 3 serà el previst, amb caràcter general, per a l'exercici de la potestat sancionadora per les Administracions públiques. El termini per a dictar resolució i notificar-la serà de sis mesos. Excepcionalment podrà prorrogar-se el dit termini fins a 12 mesos per mitjà d'acord motivat de la Secretaria, quan concórreguen circumstàncies que obliguen a això i s'hagen esgotat tots els mitjans a disposició possibles.

3. Davant de la falta de declaració assenyalada en l'apartat 9 de l'article 3 d'esta llei, les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat o el Departament de Duanes i Impostos Especials podran intervenir els mitjans de pagament, traslladant immediatament l'acta d'intervenció al Servei Executiu, per a la seua investigació.

Durant la instrucció del procediment sancionador podrà acordar-se la constitució de garantia suficient per a fer front a les responsabilitats que siguin procedents, i es tornarà, si és el cas, la resta de la quantitat inicialment intervinguda.»

Set. Es dona nova redacció a l'apartat 1 de l'article 16, amb el següent tenor literal:

«1. Sense perjudi del que estableix la Llei d'Enjudiciament Criminal, qualsevol autoritat o funcionari, inclosos els d'aranzel, que descobreix fets que puguen constituir indicatiu o prova de blanqueig de capitals procedents de les activitats assenyalades en l'article 1, ja siga durant les inspeccions efectuades a les entitats objecte de supervisió, o de qualsevol altra manera, haurà d'informar d'això el Servei Executiu. L'incompliment d'esta obligació tindrà la consideració d'infracció molt greu i se sancionarà disciplinàriament com a tal segons el que preveu la legislació específica que se'ls aplique. L'obligació assenyalada en este paràgraf s'estendrà igualment a la informació que el Servei Executiu li requerisca en l'exercici de les seues competències.

L'obligació que s'estableix en el paràgraf anterior s'entendrà sense perjudi del que estableix el paràgraf j) de l'article 113.1 de la Llei General Tributària, així com del secret del protocol notarial, que comprén els instruments públics a què es referix l'article 34 de la Llei de 28 de maig de 1862, així com els relatius al reconeixement de fills no matrimonials.

En tot cas, el Banc d'Espanya, la Comissió Nacional del Mercat de Valors, la Direcció General d'Assegurances i Fons de Pensions, la Direcció General dels Registres i del Notariat, l'Institut de Contabilitat i Auditoria de Comptes, els col·legis professionals i els òrgans estatals o autonòmics competents, segons corresponga, informaran raonadament el Servei Executiu quan en l'exercici de la seua labor inspectora o supervisora aprecien possibles infraccions de les obligacions establides en esta llei.

Els òrgans judicials, d'ofici o a instància del Ministeri Fiscal, remetran testimoni al Servei Executiu quan en el curs del procés aprecien indicis d'incompliment de la normativa de prevenció del blanqueig de capitals.»

Huit. Queda derogat el paràgraf segon de l'apartat 1 de l'article 13.

Nou. Es modifica la disposició addicional segona, que queda redactada com seguix:

«El Protectorat i el Patronat, en exercici de les funcions que li atribueix la Llei 50/2002, de 26 de desembre, de Fundacions, i el personal amb responsabilitats en la gestió de les fundacions vetllaran perquè estes no siguen utilitzades per a canalitzar fons o recursos a les persones i entitats vinculades a grups o organitzacions terroristes, d'acord amb el que preveu la legislació reguladora de la prevenció i bloqueig del finançament del terrorisme.

A estos efectes, totes les fundacions conservaran durant sis anys registres amb les identitats de totes les persones que reben fons o recursos de la fundació. Estos registres estaran a disposició del Protectorat, de la Comissió de Vigilància d'Activitats de Finançament del Terrorisme, així com dels òrgans administratius o judicials amb competències en l'àmbit de prevenció o persecució del terrorisme.

El que disposen els paràgrafs anteriors s'aplicarà així mateix a les associacions d'utilitat pública, corresponent en estos casos a l'òrgan de govern o assemblea general, als membres de l'òrgan de representació que gestione els interessos de l'associació i a l'organisme encarregat de verificar-ne la constitució, en l'exercici de les funcions que té atribuïdes per l'article 34 de la Llei Orgànica 1/2002, de 22 de març, reguladora del Dret d'Associació, complir amb el que estableix esta disposició.»

Disposició addicional segona. *Modificació de la Llei 230/1963, de 28 de desembre, General Tributària.*

U. S'introdueix un nou paràgraf j) en l'article 113.1 de la Llei 230/1963, de 28 de desembre, General Tributària, amb el següent tenor literal:

«Article 113.

1. Les dades, informes o antecedents obtinguts per l'Administració tributària en l'exercici de les seues funcions tenen caràcter reservat i només podran ser utilitzats per a l'efectiva aplicació dels tributs o recursos de la gestió dels quals tinga encomanada, sense que puguen ser cedits o comunicats a tercers, llevat que la cessió tinga per objecte:

[...]

j) La col·laboració amb el Servei Executiu creat per la Llei 19/1993, de 28 de desembre, sobre determinades mesures de prevenció del blanqueig de capitals, en les activitats que el dit servei duga a terme en l'àmbit del que preveu l'article 1 de la mencionada llei.»

Dos. S'introdueix un nou apartat 5 en l'article 112 de la Llei 230/1963, de 28 de desembre, General Tributària, amb el següent tenor literal:

«5. El Servei Executiu de la Comissió de Prevenció del Blanqueig de Capitals i Infraccions Monetàries facilitarà a l'Administració tributària totes les dades amb transcendència tributària que obtinga en l'exercici de les seues funcions, amb caràcter general o per mitjà de requeriment individualitzat.»

Disposició addicional tercera. *Modificació de la Llei 13/1985, de 25 de maig, de coeficients d'inversió, recursos propis i obligacions d'informació dels intermediaris financers.*

S'introdueix una nova disposició addicional segona en la Llei 13/1985, amb el següent tenor literal:

«Disposició addicional segona.

1. Les participacions preferents a què es referix l'article sèptim d'esta llei hauran de complir els requisits següents:

a) Ser emeses per una entitat de crèdit o per una entitat resident a Espanya o en un territori de la Unió Europea que no tinga la condició de paradís fiscal, i els drets de vot de la qual corresponguen en la seua totalitat directament o indirectament a una entitat de crèdit dominant d'un grup o subgrup consolidable d'entitats de crèdit i l'activitat o objecte exclusius de la qual siga l'emissió de participacions preferents.

b) En els supòsits d'emissions realitzades per una entitat filial, els recursos obtinguts hauran d'estar depositats en la seua totalitat, descomptats els gastos d'emissió i gestió, i de manera permanent en l'entitat de crèdit dominant o en una altra entitat del grup o subgrup consolidable. El depòsit així constituït haurà de ser aplicat per l'entitat depositària a la compensació de pèrdues, tant en la seua liquidació com en el sanejament general d'aquella o del seu grup o subgrup consolidable, una vegada esgotades les reserves i reduït a zero el capital ordinari. En estos supòsits les participacions hauran de comptar amb la garantia solidària i irrevocable de l'entitat de crèdit dominant o de l'entitat depositària.

c) Tindre dret a percebre una remuneració predeterminedada de caràcter no acumulatiu. La meritació d'esta remuneració estarà condicionada a l'existència de beneficis distribuïbles en l'entitat de crèdit dominant o en el grup o subgrup consolidable.

d) No atorgar als seus titulars drets polítics, excepte en els supòsits excepcionals que s'establisquen en les respectives condicions d'emissió.

e) No atorgar drets de subscripció preferent respecte de futures noves emissions.

f) Tindre caràcter perpetu, encara que se'n puga acordar l'amortització anticipada a partir del quint any des de la seua data de desembossament, amb l'autorització prèvia del Banc d'Espanya.

g) Cotitzar en mercats secundaris organitzats.

h) En els supòsits de liquidació o dissolució, o en altres que donen lloc a l'aplicació de les prioritats previstes en el Codi de Comerç, de l'entitat de crèdit emissora o de la dominant del grup o subgrup consolidable de les entitats de crèdit, les participacions preferents donaran dret a obtindre exclusivament el reembossament del seu valor nominal junt amb la remuneració meritada i no satisfeta, i se situaran, als efectes de l'orde de prelación de crèdits, immediatament darrere de tots els creditors, subordinats o no, de l'entitat de crèdit emissora o de la dominant del grup o subgrup consolidable d'entitats de crèdit i davant dels accionistes ordinaris i, si és el cas, dels quotapartípics.

i) En el moment de realitzar una emissió, l'import nominal en circulació no podrà ser superior al 30 per cent dels recursos propis bàsics del grup o subgrup consolidable, inclòs l'import de la mateixa emissió, sense perjudi de les limitacions addicionals que puguen establir-se als efectes de

solvència. Si el dit percentatge se sobrepassa una vegada realitzada l'emissió, l'entitat de crèdit haurà de presentar davant del Banc d'Espanya per a la seua autorització un pla per a retornar al compliment d'este percentatge. El Banc d'Espanya podrà modificar el percentatge indicat.

2. El règim fiscal de les participacions preferents emeses en les condicions establides en l'apartat anterior serà el següent:

a) La remuneració a què es referix el paràgraf c) de l'apartat anterior tindrà la consideració de gasto deduïble per a l'entitat emissora.

b) Les rendes derivades de les participacions preferents es qualificaran com a rendiments obtinguts per la cessió a tercers de capitals propis, d'acord amb el que estableix l'apartat 2 de l'article 23 de la Llei 40/1998, de 9 de desembre, de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques i altres Normes Tributàries.

c) Els rendiments generats pel depòsit a què es referix el paràgraf b) de l'apartat 1 anterior no estaran sotmesos a cap retenció, aplicant-se, si és el cas, l'exempció establida en el paràgraf e) de l'apartat 1 de l'article 13 de la Llei 41/1998, de 9 de desembre, de l'Impost sobre la Renda de no Residents i Normes Tributàries.

d) Les rendes derivades de les participacions preferents obtingudes per subjectes passius de l'Impost sobre la Renda de no Residents sense establiment permanent estaran exemptes del dit impost en els mateixos termes establits per als rendiments derivats del deute públic en l'article 13 de la Llei 41/1998, de 9 de desembre, de l'Impost sobre la Renda de no Residents i Normes Tributàries.

e) Les operacions derivades de l'emissió de participacions preferents estaran exemptes de la modalitat d'operacions societàries de l'Impost sobre Transmissions Patrimonials i Actes Jurídics Documentats.

3. L'entitat de crèdit dominant d'un grup o subgrup consolidable d'entitats de crèdit tindrà l'obligació d'informar l'Administració tributària i les institucions encarregades de la supervisió financera, en la forma en què reglamentàriament s'establisca, de les activitats realitzades per les filials a què es referix el paràgraf a) de l'apartat 1 d'esta disposició addicional i de la identitat dels titulars dels valors emesos per aquelles.

4. El que estableix esta disposició addicional serà igualment aplicable en els supòsits en què l'entitat dominant a què es referix el paràgraf a) de l'apartat 1 siga una entitat que es regisca pel dret d'un altre Estat.

5. El règim previst en els apartats 2 i 3 d'esta disposició serà també aplicable a les emissions d'instruments de deute realitzat per entitats que complisquen els requisits del paràgraf a) de l'apartat 1 i l'activitat o objecte exclusiu de les quals siga l'emissió de participacions preferents i/o altres instruments financers, sempre que es complisquen els requisits de cotització en mercats organitzats i, si és el cas, de depòsit permanent i garantia de l'entitat dominant, que s'establixen en els paràgrafs g) i b) d'este apartat.

6. El que estableix esta disposició addicional serà aplicable, igualment, a les participacions preferents o a altres instruments de deute emés per una societat resident a Espanya o en un territori de la Unió Europea, que no tinga la condició de paradís fiscal i els drets de vot de la qual corresponguen en la seua totalitat, directament o indi-

rectament, a entitats cotitzades que no siguen de crèdit. En estos casos, per a procedir a l'amortització anticipada no serà necessària l'autorització prevista en el paràgraf f) de l'apartat 1, i no s'aplicarà el límit establert en el paràgraf i) del mateix apartat 1.»

Disposició addicional quarta. *Modificació de la Llei 46/2002, de 18 de desembre.*

Es modifica la disposició addicional quarta de la Llei 46/2002, de 18 de desembre, de reforma parcial de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques i per la qual es modifiquen les Lleis dels Impostos sobre Societats i sobre la Renda de no Residents, que quedarà redactada en els termes següents:

«Disposició addicional quarta.

El Govern elaborarà i aprovarà en el termini d'un any a partir de l'entrada en vigor d'esta llei els textos refosos de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques, de l'Impost sobre la Renda de no Residents i de l'Impost sobre Societats.»

Disposició addicional quinta. *Modificació de la Llei 51/2002, de 27 de desembre.*

S'afegirà una nova disposició addicional tretze a la Llei 51/2002, de 27 de desembre, de reforma de la Llei 39/1988, de 28 de desembre, reguladora de les Hisendes Locals, que quedarà redactada en els termes següents:

«Disposició addicional tretze.

El Govern elaborarà i aprovarà en el termini d'un any a partir de l'entrada en vigor d'esta llei el text refós de la Llei reguladora de les Hisendes Locals.»

Disposició transitòria primera. *Vigència temporal de les disposicions normatives de desplegament de la Llei 40/1979, de 10 de desembre, sobre Règim Jurídic de Control de Canvis.*

Mentres no es publiquen les normes de desplegament d'esta llei i sempre que no s'oposen al que disposa, es mantindran vigents les disposicions normatives dictades en desplegament de la Llei 40/1979, de 10 de desembre, sobre Règim Jurídic de Control de Canvis. En particular, romandran vigents durant este període transitori l'article 10.4 del Reglament d'Armes, així com l'article 5 del Reglament d'Explosius.

Disposició transitòria segona.

El que estableix l'apartat 2 de la disposició addicional segona de la Llei 13/1985, de 25 de maig, de coeficients d'inversió, recursos propis i obligacions d'informació dels intermediaris financers, serà aplicable, igualment, als exercicis iniciats i a les emissions de participacions preferents i de deute realitzat amb anterioritat a l'entrada en vigor d'esta llei per qualsevol entitat, siga o no resident a Espanya, l'activitat exclusiva de la qual siga l'emissió de participacions preferents i/o altres instruments financers i els drets de vot de la qual corresponguen en la seua totalitat, directament o indirectament, a una entitat de crèdit dominant d'un grup o subgrup consolidable d'entitats de crèdits o a societats cotitzades. Per a les dites emissions, les obligacions d'informació establides en el Reial Decret 1285/1991 s'han de complir úni-

cament respecte de les entitats financeres que mitjancen l'emissió.

Disposició derogatòria única. *Derogació normativa.*

A l'entrada en vigor d'esta llei quedaran derogades la Llei 40/1979, de 10 de desembre, sobre Règim Jurídic de Control de Canvis, a excepció del capítol II, en la redacció donada per la Llei Orgànica 10/1983, la disposició addicional quarta de la Llei 41/1999, de 12 de novembre, sobre sistemes de pagaments i de liquidació de valors, així com les disposicions del mateix rang o d'un rang inferior que s'oposen al que disposa esta llei.

Disposició final única. *Habilitació i entrada en vigor.*

1. El Govern dictarà les disposicions de desplegament i execució d'esta llei en el termini de sis mesos a partir de l'entrada en vigor.

2. La present llei entrarà en vigor l'endemà de la seua publicació en el «Boletín Oficial del Estado». No obstant, l'obligació de declarar l'origen, destí i tinença de fons establida en l'apartat tres de la disposició addicional primera d'esta llei només s'aplicarà a supòsits que es produïsquen amb posterioritat a l'entrada en vigor de la disposició reglamentària prevista en el dit apartat.

Per tant,

Maneja tots els espanyols, particulars i autoritats, que complisquen esta llei i que la facen complir.

Madrid, 4 de juliol del 2003.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

13615 *LLEI 20/2003, de 7 de juliol, de Protecció Jurídica del Disseny Industrial.* («BOE» 162, de 8-7-2003.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els que vegem i entenguen esta llei.
Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la llei següent i jo la sancione.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I

El procés de reforma i actualització de la normativa espanyola sobre propietat industrial que va tindre lloc en la dècada de 1980, impulsat per la integració d'Espanya en la Comunitat Europea, va donar lloc a noves lleis de patents, marques i topografies de semiconductors, però no va afectar el disseny industrial. Este ha seguit regint-se per les normes de l'Estatut de la Propietat Industrial aprovat pel Reial Decret Llei de 26 de juliol de 1929 (text refós aprovat per Reial Orde de 30 d'abril de 1930 i ratificat amb força de llei per la de 16 de setembre de 1931) relatives a models, dibuixos industrials i models i dibuixos artístics d'aplicació industrial.

Esta omisió es va deure, en part, a la necessitat d'esperar que es produïra l'harmonització comunitària, un procés iniciat en 1991 amb la presentació per la Comissió del Llibre Verd sobre la protecció jurídica del disseny, que no es va traduir en normes concretes fins